EDICIÓ TRILINGÜE · EDICIÓN TRILINGÜE · TRILINGUAL EDITION

Manifest contra la deserció generacional i la virtut moral de criar

Sobre el deure moral de donar continuïtat al món

«La llibertat elimina la coacció. No elimina la moral.»

Xema Gatnau

Català · Castellano · English

CATALÀ

Manifest contra la deserció generacional i la virtut moral de criar

Sobre el deure moral de donar continuïtat al món

El dia que hi hagi llibertat d'escissió total per a tothom i per a qualsevol qüestió, aquell dia em creuré els liberals i aquesta esquerra progressista que proclamen que tota elecció individual és sagrada, però que després accepten discriminar entre persones, vincles i comunitats segons conveniència i interès. Que una societat pugui penalitzar de fet pares, mares i fills mentre converteix en intocable qualsevol altra identitat o projecte vital revela una jerarquia moral profundament arbitrària. És una convenció més d'una cultura occidental que protegeix gairebé qualsevol forma d'autorealització excepte aquella que garanteix que Occident —i, al capdavall, la mateixa societat que predica aquests valors— continuï existint.

La nostra època ha convertit una idea raonable en un dogma absurd.

És cert que ningú no hauria de ser obligat jurídicament a tenir fills. D'aquí, però, s'ha passat a afirmar que tenir-ne o no tenir-ne és una decisió purament privada, moralment indiferent, equivalent a triar entre viure a la ciutat o al camp, viatjar o quedar-se a casa, tenir gos o no tenir-ne.

No ho és.

Una decisió pot ser jurídicament lliure i moralment reprovable al mateix temps.

Aquesta distinció és elemental i, tanmateix, sembla haver desaparegut de bona part del pensament contemporani.

Mentir a un amic pot ser legal i immoral. Abandonar un familiar vulnerable pot ser legal en moltes circumstàncies i moralment menyspreable. Negar-se sempre a ajudar els altres pot ser perfectament compatible amb el Codi Penal i, alhora, revelar un caràcter egoista.

La llibertat jurídica no és un certificat de virtut.

I la reproducció humana no n'és una excepció.

1. Cap societat és autosuficient en una sola generació

La ficció fonamental de l'individualisme contemporani és imaginar l'individu com si hagués aparegut espontàniament al món.

Però tots hem rebut alguna cosa que no vam crear.

- Una llengua.
- Un sistema jurídic.
- Hospitals.
- Carreteres.
- Coneixement científic.

- Cases.
- Tecnologia.
- Institucions.
- Una cultura.

I, abans que res, una generació anterior que va decidir produir i criar la generació a la qual pertanyem.

Cap individu s'ha donat l'existència a si mateix.

Per això existeix una reciprocitat intergeneracional elemental: rebem un món dels qui ens precedeixen i tenim alguna responsabilitat respecte dels qui haurien de venir després.

Una civilització formada exclusivament per persones que afirmessin «jo no dec res al futur» desapareixeria en una sola generació.

Una màxima moral que, universalitzada, extingeix els mateixos subjectes capaços de practicar-la presenta un problema moral considerable.

2. La paradoxa de l'individualista sense descendència

Hi ha una contradicció especialment visible en societats envellides.

Algú pot afirmar:

> *«Tenir fills és una decisió estrictament privada. Jo prefereixo dedicar els meus recursos a mi mateix.»*

Perfecte.

Però aquesta mateixa persona arribarà probablement als setanta, vuitanta o noranta anys esperant trobar:

- metges,
- infermers,
- cuidadors,
- pagesos,
- enginyers,
- treballadors,
- contribuents,
- conductors,
- farmacèutics,
- tècnics,
- policies,
- investigadors.

D'on sortiran?

Seran, en una proporció enorme, els fills que altres persones van criar.

Apareix així el free rider demogràfic: privatitzar el benefici present de no reproduir-se mentre se socialitza la necessitat futura que algú altre sí que ho hagi fet.

No tota persona sense fills incorre necessàriament en aquesta conducta: existeixen infertilitat, circumstàncies personals, absència de parella, malalties, accidents i infinitat de situacions involuntàries.

La crítica no és contra qui no ha pogut tenir descendència.

És contra la transformació voluntària del:

> *«no vull assumir-ne el cost»*

en un suposat principi moralment equivalent a:

> *«algú haurà d'assumir-lo»*.

3. La motivació egoista no anul·la el bé; però tampoc el bé anul·la l'egoisme

S'objecta sovint:

> *«La gent que té fills tampoc no els té per salvar la humanitat.»*

Naturalment.

I què?

Un metge pot gaudir exercint la medicina i continuar fent un bé.

Un empresari pot guanyar diners creant una empresa i continuar generant ocupació.

Una persona pot cuidar els seus pares perquè els estima i continuar realitzant una acció moralment valuosa.

No és necessari actuar mogut per una abstracció anomenada «humanitat» perquè una acció produeixi un bé col·lectiu.

Els pares poden tenir fills per amor, desig, instint, projecte personal o felicitat pròpia i, simultàniament, estar produint el bé públic més elemental de tots: una generació següent.

4. Hi ha decisions personals que deixen de ser només personals quan es generalitzen

Una persona pot no tenir fills i el món continuarà.

Mil també.

Un milió també.

Però existeix necessàriament un punt en què la mateixa decisió, multiplicada milions de vegades, deixa de ser socialment neutra.

Aquest és l'error del nostre individualisme: analitzar exclusivament l'acte aïllat i ignorar-ne la universalització.

Si tothom deixa de tenir descendència, la societat desapareix.

Per tant, no podem afirmar al mateix temps:

> *«Que ningú no tingui fills és moralment indiferent.»*

i

> *«És moralment important que la societat continuï existint.»*

Algú ha d'assumir materialment aquesta continuïtat.

I aquest algú no és «la societat».

Són persones concretes.

5. Com més baixa és la fecunditat, més gran és el valor social de la paternitat

Aquí cal abandonar també una moral estàtica.

El significat moral d'una conducta depèn parcialment del context.

Estalviar aigua té una significació diferent durant una sequera que al costat d'un embassament desbordat.

Donar sang té una significació diferent quan els hospitals tenen les reserves plenes que quan són críticament baixes.

I tenir descendència té una significació diferent en una societat de fecunditat elevada que en una societat que durant generacions no aconsegueix reproduir-se.

Com més s'apropa una comunitat a la incapacitat de substituir-se generacionalment, més gran és l'externalitat positiva creada per aquells que assumeixen el cost de produir i criar la generació següent.

Arribat un determinat punt, parlar de la descendència exclusivament com una preferència privada és intel·lectualment insostenible.

6. No tenir fills voluntàriament pot ser legal i continuar sent immoral

Aquí és on em separo deliberadament de la moral dominant.

No sostinc simplement que tenir fills sigui admirable.

Sostinc alguna cosa més incòmoda.

En condicions normals, una persona que pot tenir descendència, disposa de possibilitats raonables per criar-la i decideix conscientment no fer-ho perquè prefereix reservar tota la seva vida i tots els seus recursos per a si mateixa realitza una elecció moralment egoista.

Podrà ser legal.

Haurà de continuar sent legal.

Però legalitat i moralitat són categories diferents.

Una civilització adulta hauria de ser capaç de pronunciar aquesta frase sense imaginar immediatament policies entrant a les habitacions de ningú.

No vull un Estat que obligui a tenir fills.

Vull una cultura que sigui capaç de distingir llibertat de virtut.

7. Els fills no són propietat dels pares, però tampoc són un luxe privat

Tampoc no considero els fills simples instruments destinats a pagar pensions.

Aquesta seria una concepció igualment empobridora.

Un fill és una persona i, precisament per això, la criança té dignitat pròpia.

Però cada nou ésser humà és també un nou membre potencial de la cadena de cooperació humana.

- Rep.
- Aprèn.
- Crea.
- Cuida.

- Transmet.

I pot donar continuïtat a una cadena que existia abans que ell i que, esperem, existirà després.

Per això la reproducció és simultàniament íntima i civilitzatòria: l'acte més íntim i personal que és a la vegada per a tota la humanitat.

Pretendre que només pertany a la primera esfera és mutilar-ne la realitat.

8. La llibertat no ens allibera dels judicis morals

La nostra època ha comès una confusió formidable:

> *Si una cosa és una elecció personal, ningú no pot jutjar-la moralment.*

No.

La llibertat existeix precisament perquè puguem escollir entre conductes millors i pitjors.

Si totes les decisions lliures fossin moralment equivalents, la mateixa idea de virtut desapareixeria.

- Ser lliure significa també poder ser egoista.
- Poder ser covard.
- Poder ser generós.
- Poder sacrificar-se.
- Poder abandonar.
- Poder construir.
- Poder no construir res.

La llibertat elimina la coacció.

No elimina la moral.

9. No existeix un dret moral a rebre indefinidament sense transmetre

Hem heretat el món.

No l'hem creat.

El nostre capital físic procedeix de generacions anteriors.

El nostre capital institucional procedeix de generacions anteriors.

El nostre capital cultural procedeix de generacions anteriors.

La mateixa possibilitat de proclamar solemnement la nostra autonomia individual existeix perquè milions de persones abans de nosaltres van dedicar una part enorme de la seva autonomia a criar-nos.

Hi ha alguna cosa profundament contradictòria en rebre aquesta cadena i declarar:

> *«Jo sóc l'últim destinatari. Després de mi, res no m'incumbeix.»*

Potser jurídicament tenim aquesta llibertat.

Però moralment no totes les llibertats mereixen el mateix elogi.

10. Conclusió: la generació que volia heretar-ho tot i transmetre res

Potser la gran extravagància moral del nostre temps no consisteix en haver descobert l'individu.

Consisteix en haver-lo absolutitzat.

- Ens han ensenyat que desenvolupar una carrera és un projecte.
- Viatjar és un projecte.
- Tenir experiències és un projecte.
- Comprar una casa és un projecte.
- Cuidar el cos és un projecte.
- Tenir una mascota és un projecte.
- Realitzar-se és un projecte.

Però donar vint o trenta anys de la pròpia existència perquè existeixi una nova generació és reduït sovint a una simple «preferència personal».

No.

Crear i criar la generació següent és una de les formes elementals de reciprocitat amb la humanitat que ens ha precedit.

No és l'única virtut.

No converteix automàticament tots els pares en bones persones.

No justifica cap imposició estatal.

No condemna qui no ha pogut tenir fills.

Però tampoc accepto l'altra ficció.

Qui podria contribuir a la continuïtat generacional i decideix deliberadament no fer-ho simplement perquè vol que tota la seva existència quedi reservada per a ell mateix no està prenent una decisió moralment neutra. Està escollint que el cost de la continuïtat recaigui sobre els altres.

I això té un nom antic.

Egoisme.

La civilització pot respectar aquesta decisió.

El que no està obligada a fer és anomenar-la virtut.

El camí virtuós és permetre que el camí de la vida seguexi obert.

Xema Gatnau

CASTELLANO

Manifiesto contra la deserción generacional y la virtud moral de criar

Sobre el deber moral de dar continuidad al mundo

El día que haya libertad de secesión total para todos y para cualquier cuestión, ese día creeré a los liberales y a esa izquierda progresista que proclaman que toda elección individual es sagrada, pero que después aceptan discriminar entre personas, vínculos y comunidades según conveniencia e interés. Que una sociedad pueda penalizar de hecho a padres, madres e hijos mientras convierte en intocable cualquier otra identidad o proyecto vital revela una jerarquía moral profundamente arbitraria. Es una convención más de una cultura occidental que protege casi cualquier forma de autorrealización excepto aquella que garantiza que Occidente —y, al fin y al cabo, la misma sociedad que predica estos valores— siga existiendo.

Nuestra época ha convertido una idea razonable en un dogma absurdo.

Es cierto que nadie debería ser obligado jurídicamente a tener hijos. De ahí, sin embargo, se ha pasado a afirmar que tenerlos o no tenerlos es una decisión puramente privada, moralmente indiferente, equivalente a elegir entre vivir en la ciudad o en el campo, viajar o quedarse en casa, tener perro o no tenerlo.

No lo es.

Una decisión puede ser jurídicamente libre y moralmente reprobable al mismo tiempo.

Esta distinción es elemental y, sin embargo, parece haber desaparecido de buena parte del pensamiento contemporáneo.

Mentir a un amigo puede ser legal e inmoral. Abandonar a un familiar vulnerable puede ser legal en muchas circunstancias y moralmente despreciable. Negarse siempre a ayudar a los demás puede ser perfectamente compatible con el Código Penal y, al mismo tiempo, revelar un carácter egoísta.

La libertad jurídica no es un certificado de virtud.

Y la reproducción humana no es una excepción.

1. Ninguna sociedad es autosuficiente en una sola generación

La ficción fundamental del individualismo contemporáneo es imaginar al individuo como si hubiera aparecido espontáneamente en el mundo.

Pero todos hemos recibido algo que no creamos.

- Una lengua.
- Un sistema jurídico.
- Hospitales.
- Carreteras.
- Conocimiento científico.

- Casas.
- Tecnología.
- Instituciones.
- Una cultura.

Y, antes que nada, una generación anterior que decidió producir y criar a la generación a la que pertenecemos.

Ningún individuo se ha dado la existencia a sí mismo.

Por eso existe una reciprocidad intergeneracional elemental: recibimos un mundo de quienes nos preceden y tenemos alguna responsabilidad respecto de quienes deberían venir después.

Una civilización formada exclusivamente por personas que afirmaran «yo no debo nada al futuro» desaparecería en una sola generación.

Una máxima moral que, universalizada, extingue a los mismos sujetos capaces de practicarla presenta un problema moral considerable.

2. La paradoja del individualista sin descendencia

Hay una contradicción especialmente visible en las sociedades envejecidas.

Alguien puede afirmar:

> *«Tener hijos es una decisión estrictamente privada. Yo prefiero dedicar mis recursos a mí mismo.»*

Perfecto.

Pero esa misma persona llegará probablemente a los setenta, ochenta o noventa años esperando encontrar:

- médicos,
- enfermeros,
- cuidadores,
- agricultores,
- ingenieros,
- trabajadores,
- contribuyentes,
- conductores,
- farmacéuticos,
- técnicos,
- policías,
- investigadores.

¿De dónde saldrán?

Serán, en una proporción enorme, los hijos que otras personas criaron.

Aparece así el free rider demográfico: privatizar el beneficio presente de no reproducirse mientras se socializa la necesidad futura de que alguien sí lo haya hecho.

No toda persona sin hijos incurre necesariamente en esta conducta: existen infertilidad, circunstancias personales, ausencia de pareja, enfermedades, accidentes e infinidad de situaciones involuntarias.

La crítica no es contra quien no ha podido tener descendencia.

Es contra la transformación voluntaria del:

«no quiero asumir su coste»

en un supuesto principio moralmente equivalente a:

«alguien tendrá que asumirlo»."

3. La motivación egoísta no anula el bien; pero tampoco el bien anula el egoísmo

Se objeta a menudo:

«La gente que tiene hijos tampoco los tiene para salvar a la humanidad.»

Naturalmente.

¿Y qué?

Un médico puede disfrutar ejerciendo la medicina y seguir haciendo un bien.

Un empresario puede ganar dinero creando una empresa y seguir generando empleo.

Una persona puede cuidar de sus padres porque los quiere y seguir realizando una acción moralmente valiosa.

No es necesario actuar movido por una abstracción llamada «humanidad» para que una acción produzca un bien colectivo.

Los padres pueden tener hijos por amor, deseo, instinto, proyecto personal o felicidad propia y, simultáneamente, estar produciendo el bien público más elemental de todos: una generación siguiente.

4. Hay decisiones personales que dejan de ser solo personales cuando se generalizan

Una persona puede no tener hijos y el mundo continuará.

Mil también.

Un millón también.

Pero existe necesariamente un punto en el que la misma decisión, multiplicada millones de veces, deja de ser socialmente neutra.

Este es el error de nuestro individualismo: analizar exclusivamente el acto aislado e ignorar su universalización.

Si todo el mundo deja de tener descendencia, la sociedad desaparece.

Por tanto, no podemos afirmar al mismo tiempo:

«Que nadie tenga hijos es moralmente indiferente.»

y

«Es moralmente importante que la sociedad siga existiendo.»

Alguien debe asumir materialmente esa continuidad.

Y ese alguien no es «la sociedad».

Son personas concretas.

5. Cuanto más baja es la fecundidad, mayor es el valor social de la paternidad

Aquí también hay que abandonar una moral estática.

El significado moral de una conducta depende parcialmente del contexto.

Ahorrar agua tiene un significado distinto durante una sequía que junto a un embalse desbordado.

Donar sangre tiene un significado distinto cuando los hospitales tienen las reservas llenas que cuando están críticamente bajas.

Y tener descendencia tiene un significado distinto en una sociedad de fecundidad elevada que en una sociedad que durante generaciones no consigue reproducirse.

Cuanto más se aproxima una comunidad a la incapacidad de sustituirse generacionalmente, mayor es la externalidad positiva creada por quienes asumen el coste de producir y criar a la generación siguiente.

Llegado un determinado punto, hablar de la descendencia exclusivamente como una preferencia privada es intelectualmente insostenible.

6. No tener hijos voluntariamente puede ser legal y seguir siendo inmoral

Aquí es donde me separo deliberadamente de la moral dominante.

No sostengo simplemente que tener hijos sea admirable.

Sostengo algo más incómodo.

En condiciones normales, una persona que puede tener descendencia, dispone de posibilidades razonables para criarla y decide conscientemente no hacerlo porque prefiere reservar toda su vida y todos sus recursos para sí misma realiza una elección moralmente egoísta.

Podrá ser legal.

Deberá seguir siendo legal.

Pero legalidad y moralidad son categorías diferentes.

Una civilización adulta debería ser capaz de pronunciar esta frase sin imaginar inmediatamente policías entrando en la habitación de nadie.

No quiero un Estado que obligue a tener hijos.

Quiero una cultura que sea capaz de distinguir libertad de virtud.

7. Los hijos no son propiedad de los padres, pero tampoco son un lujo privado

Tampoco considero a los hijos simples instrumentos destinados a pagar pensiones.

Esa sería una concepción igualmente empobrecedora.

Un hijo es una persona y, precisamente por eso, la crianza tiene dignidad propia.

Pero cada nuevo ser humano es también un nuevo miembro potencial de la cadena de cooperación humana.

- Recibe.
- Aprende.

- Crea.
- Cuida.
- Transmite.

Y puede dar continuidad a una cadena que existía antes que él y que, esperamos, existirá después.

Por eso la reproducción es simultáneamente íntima y civilizatoria: el acto más íntimo y personal que es, a la vez, para toda la humanidad.

Pretender que solo pertenece a la primera esfera es mutilar su realidad.

8. La libertad no nos libera de los juicios morales

Nuestra época ha cometido una confusión formidable:

> *Si una cosa es una elección personal, nadie puede juzgarla moralmente.*

No.

La libertad existe precisamente para que podamos elegir entre conductas mejores y peores.

Si todas las decisiones libres fueran moralmente equivalentes, la propia idea de virtud desaparecería.

- Ser libre significa también poder ser egoísta.
- Poder ser cobarde.
- Poder ser generoso.
- Poder sacrificarse.
- Poder abandonar.
- Poder construir.
- Poder no construir nada.

La libertad elimina la coacción.

No elimina la moral.

9. No existe un derecho moral a recibir indefinidamente sin transmitir

Hemos heredado el mundo.

No lo hemos creado.

Nuestro capital físico procede de generaciones anteriores.

Nuestro capital institucional procede de generaciones anteriores.

Nuestro capital cultural procede de generaciones anteriores.

La misma posibilidad de proclamar solemnemente nuestra autonomía individual existe porque millones de personas antes que nosotros dedicaron una parte enorme de su autonomía a criarnos.

Hay algo profundamente contradictorio en recibir esta cadena y declarar:

> *«Yo soy el último destinatario. Después de mí, nada me incumbe.»*

Quizá jurídicamente tengamos esta libertad.

Pero moralmente no todas las libertades merecen el mismo elogio.

10. Conclusión: la generación que quería heredarlo todo y transmitir nada

Quizá la gran extravagancia moral de nuestro tiempo no consiste en haber descubierto al individuo.

Consiste en haberlo absolutizado.

- Nos han enseñado que desarrollar una carrera es un proyecto.
- Viajar es un proyecto.
- Tener experiencias es un proyecto.
- Comprar una casa es un proyecto.
- Cuidar el cuerpo es un proyecto.
- Tener una mascota es un proyecto.
- Realizarse es un proyecto.

Pero dedicar veinte o treinta años de la propia existencia para que exista una nueva generación se reduce a menudo a una simple «preferencia personal».

No.

Crear y criar a la generación siguiente es una de las formas elementales de reciprocidad con la humanidad que nos ha precedido.

No es la única virtud.

No convierte automáticamente a todos los padres en buenas personas.

No justifica ninguna imposición estatal.

No condena a quien no ha podido tener hijos.

Pero tampoco acepto la otra ficción.

Quien podría contribuir a la continuidad generacional y decide deliberadamente no hacerlo simplemente porque quiere que toda su existencia quede reservada para sí mismo no está tomando una decisión moralmente neutra. Está eligiendo que el coste de la continuidad recaiga sobre los demás.

Y eso tiene un nombre antiguo.

Egoísmo.

La civilización puede respetar esa decisión.

Lo que no está obligada a hacer es llamarla virtud.

El camino virtuoso es permitir que el camino de la vida siga abierto.

Xema Gatnau

ENGLISH

Manifesto against generational desertion and the moral virtue of raising children

On the moral duty to give continuity to the world

The day there is complete freedom of secession for everyone and on every question, that is the day I will believe the liberals and that progressive left who proclaim that every individual choice is sacred, yet then accept discrimination among people, bonds and communities according to convenience and interest. That a society can de facto penalize fathers, mothers and children while treating any other identity or life project as untouchable reveals a profoundly arbitrary moral hierarchy. It is yet another convention of a Western culture that protects almost every form of self-realization except the one that guarantees that the West —and, ultimately, the very society that preaches these values— continues to exist.

Our age has turned a reasonable idea into an absurd dogma.

It is true that no one should be legally compelled to have children. Yet from this we have moved to the claim that having or not having children is a purely private, morally indifferent decision, equivalent to choosing whether to live in the city or the countryside, to travel or stay at home, to have a dog or not.

It is not.

A decision can be legally free and morally reprehensible at the same time.

This distinction is elementary and yet seems to have disappeared from much contemporary thought.

Lying to a friend may be legal and immoral. Abandoning a vulnerable relative may be legal in many circumstances and morally contemptible. Always refusing to help others may be perfectly compatible with criminal law and, at the same time, reveal a selfish character.

Legal freedom is not a certificate of virtue.

Human reproduction is no exception.

1. No society is self-sufficient within a single generation

The fundamental fiction of contemporary individualism is to imagine the individual as if he or she had appeared spontaneously in the world.

But all of us have received something we did not create.

- A language.
- A legal system.
- Hospitals.
- Roads.
- Scientific knowledge.
- Homes.

- Technology.
- Institutions.
- A culture.

And, before anything else, a previous generation that chose to produce and raise the generation to which we belong.

No individual has brought himself or herself into existence.

There is therefore an elementary intergenerational reciprocity: we receive a world from those who preceded us, and we bear some responsibility toward those who should come after us.

A civilization made up exclusively of people declaring “I owe nothing to the future” would disappear in a single generation.

A moral maxim that, if universalized, extinguishes the very subjects capable of practicing it presents a serious moral problem.

2. The paradox of the childless individualist

There is a contradiction that is especially visible in ageing societies.

Someone may say:

> *“Having children is a strictly private decision. I prefer to devote my resources to myself.”*

Fine.

But that same person will probably reach his or her seventies, eighties or nineties expecting to find:

- doctors,
- nurses,
- caregivers,
- farmers,
- engineers,
- workers,
- taxpayers,
- drivers,
- pharmacists,
- technicians,
- police officers,
- researchers.

Where will they come from?

To a very large extent, they will be the children other people raised.

Thus appears the demographic free rider: privatizing the present benefit of not reproducing while socializing the future need for someone else to have done so.

Not every person without children necessarily falls into this category: there is infertility, personal circumstance, absence of a partner, illness, accidents and countless involuntary situations.

The criticism is not directed at those who have been unable to have descendants.

It is directed at the voluntary transformation of:

"I do not want to bear its cost"

into a supposedly equivalent moral principle:

"someone else will have to bear it."

3. Selfish motivation does not nullify the good; but neither does the good nullify selfishness

A common objection is:

"People who have children do not have them in order to save humanity either."

Of course.

So what?

A doctor may enjoy practising medicine and still be doing good.

An entrepreneur may make money by creating a company and still generate employment.

A person may care for his or her parents out of love and still perform a morally valuable action.

One need not act out of devotion to an abstraction called "humanity" for an action to produce a collective good.

Parents may have children out of love, desire, instinct, a personal project or their own happiness and, at the same time, be producing the most elementary public good of all: a next generation.

4. Some personal decisions cease to be merely personal when generalized

One person may have no children and the world will continue.

A thousand as well.

A million as well.

But there is necessarily a point at which the same decision, multiplied millions of times, ceases to be socially neutral.

This is the error of our individualism: analysing only the isolated act while ignoring its universalization.

If everyone ceases to have descendants, society disappears.

We therefore cannot maintain at the same time:

"It is morally indifferent if nobody has children."

and

"It is morally important that society continue to exist."

Someone must materially assume that continuity.

And that someone is not "society".

It is concrete people.

5. The lower the fertility rate, the greater the social value of parenthood

Here too we must abandon a static morality.

The moral meaning of an action depends partly on context.

Saving water has a different significance during a drought than beside an overflowing reservoir.

Giving blood has a different significance when hospitals have full reserves than when those reserves are critically low.

Likewise, having descendants has a different significance in a high-fertility society than in a society that, generation after generation, fails to reproduce itself.

The closer a community comes to an inability to replace itself generationally, the greater the positive externality created by those who assume the cost of producing and raising the next generation.

Beyond a certain point, speaking of descendants exclusively as a private preference becomes intellectually untenable.

6. Voluntarily not having children may be legal and still be immoral

This is where I deliberately depart from the dominant morality.

I am not merely arguing that having children is admirable.

I am arguing something more uncomfortable.

Under normal conditions, a person who can have descendants, has reasonable possibilities for raising them, and consciously decides not to do so because he or she prefers to reserve an entire life and all resources for himself or herself makes a morally selfish choice.

It may be legal.

It should remain legal.

But legality and morality are different categories.

A mature civilization should be able to say this without immediately imagining police entering anyone’s bedroom.

I do not want a state that forces people to have children.

I want a culture capable of distinguishing freedom from virtue.

7. Children are not the property of their parents, but neither are they a private luxury

Nor do I consider children to be mere instruments intended to pay pensions.

That would be an equally impoverished conception.

A child is a person and, precisely for that reason, raising a child has a dignity of its own.

But every new human being is also a potential new member of the chain of human cooperation.

- Receives.
- Learns.
- Creates.
- Cares.
- Transmits.

And may continue a chain that existed before him or her and that, we hope, will exist afterwards.

Reproduction is therefore simultaneously intimate and civilizational: the most intimate and personal act, which is at the same time an act for humanity as a whole.

To pretend that it belongs only to the first sphere is to mutilate its reality.

8. Freedom does not release us from moral judgement

Our age has made a formidable confusion:

> *If something is a personal choice, nobody may judge it morally.*

No.

Freedom exists precisely so that we can choose between better and worse conduct.

If all free decisions were morally equivalent, the very idea of virtue would disappear.

- To be free also means being able to be selfish.
- To be cowardly.
- To be generous.
- To sacrifice.
- To abandon.
- To build.
- To build nothing.

Freedom eliminates coercion.

It does not eliminate morality.

9. There is no moral right to receive indefinitely without transmitting

We inherited the world.

We did not create it.

Our physical capital comes from previous generations.

Our institutional capital comes from previous generations.

Our cultural capital comes from previous generations.

The very possibility of solemnly proclaiming our individual autonomy exists because millions of people before us devoted an enormous part of their own autonomy to raising us.

There is something profoundly contradictory in receiving this chain and declaring:

> *“I am the final recipient. After me, nothing concerns me.”*

Legally, perhaps we possess that freedom.

But morally, not all freedoms deserve the same praise.

10. Conclusion: the generation that wanted to inherit everything and transmit nothing

Perhaps the great moral extravagance of our time does not consist in having discovered the individual.

It consists in having absolutized the individual.

- We have been taught that developing a career is a project.
- Travelling is a project.
- Having experiences is a project.
- Buying a house is a project.
- Taking care of the body is a project.
- Having a pet is a project.
- Self-realization is a project.

Yet giving twenty or thirty years of one's own existence so that a new generation may exist is often reduced to a mere "personal preference".

No.

Creating and raising the next generation is one of the elementary forms of reciprocity with the humanity that preceded us.

It is not the only virtue.

It does not automatically make all parents good people.

It does not justify any state coercion.

It does not condemn those who have been unable to have children.

But neither do I accept the opposite fiction.

A person who could contribute to generational continuity and deliberately chooses not to do so simply because he or she wants an entire existence reserved for himself or herself is not making a morally neutral decision. That person is choosing to place the cost of continuity on others.

And that has an ancient name.

Selfishness.

Civilization may respect that decision.

What it is not obliged to do is call it virtue.

The virtuous path is to allow the path of life to remain open.

Xema Gatnau